

ТЕТЯНА ВОЛОДАЙ



**МАТЕРИНСЬКА
ПІСНЯ**



**ПОЕМИ
КАЗКИ
ОПОВІДАННЯ**

Київ
Видавництво Ліра-К
2020

УДК 821.161
В68

В68 Володай Т.

Материнська пісня : поеми, казки, оповідання. –
Київ: Видавництво Ліра-К, 2020. – 184 с.

ISBN 978-617-7844-86-9

Складний світ людських взаємин та емоцій, філософські пошуки істини, соціально-етичні орієнтири, любов та сенс життя – такі теми порушує автор, користуючись широкою палітрою творчих засобів. У творах тісно переплітаються болюча реальність та казково-фантастичні мотиви.

До шостої книги члена Національної спілки письменників України Тетяни Володай увійшли поеми, оповідання та казки, написані у різні періоди її творчого життя.

ISBN 978-617-7844-86-9

© Володай Т., 2020

© Видавництво «Ліра-К», 2020

ЗМІСТ

Поєми

Материнська пісня.....	3
Дума про Торчеськ-град.....	28
Повернення.....	54
Подарунок королеві або операція на серці.....	64
Балада про заробіток.....	66
Легенда про три дуби.....	70

Оповідання та казки

Зябра-казябра.....	80
Іван-музикант.....	96
Країна чорно-білих слів.....	102
Залежність.....	106
За межі головних стін.....	124
Ангел на прізвисько Дивак.....	141
Блог Леська Чудовиська.....	147
Переворот у країні чарівних слів.....	175

МАТЕРИНСЬКА ПІСНЯ

(історична поема)

1616 року від Різдва Христового козацьке військо під проводом Петра Сагайдачного хитрістю і відвагою взяло неприступну фортецю і найбільший невільницький ринок Кримського ханства Кафу (нині місто Феодосія).

**На перехресті всіх доріг,
Неначе маковий пиріг,
Лежить той ласий шмат землі,
Де ми вродились і зросли.
За неї гризлись гончаки,
Ногайці та половчаки.
Топтались тут Річ Посполита,
Варяги, турки, московити,
Тевтонці, шведи і татари
Повзли та сунули, мов хмари.
Про неї мріяли литвини.
Земля та зветься Україна.
Дніпром, як стрічкою повита,
Лежить, усім вітрам відкрита.
Про давнину і біль минулих днів
Мені дідусь легенду розповів.**

Набіг

Давно чекали степові заброди
На слухний час для літнього походу.
Чутливі коні вухами ворушать –
Ось-ось Орда на Україну рушить.
І хтиві ніздрі вітер роздимає,
Стиска ногаєць довгого нагая.

Давненько мріяв про похід
Вояк-безбатченко Саїд.
Юнак без племені, без роду
Чекав війни, як нагороди:
Вже бачив, як його кобили
Притоптують сухі ковили,
І як брунатний жеребець
Летить по полю, мов кібець.
А він в сідлі. Крива шабля,
Що блиском ледь не ріже руки.
Великий лук, колючі стріли,
Немов хижацькі кігті й крила,
Своє шатро, вродливі бранки
Для будь-якої забаганки
І килими, що пестять тіло...
Від мрій Саїда пробудили:
Селім-паша віддав наказ
Йти в розвідку у перший раз.

У виярку лишив коня,
Усе важке із себе зняв,

Взяв лиш турецький ятаган
Й поповз нечутно на курган.
Його мета – так зняти вартового,
Щоб він не встиг ударити тривогу.

Козак дрімає. Зоряну глибінь
Перекриває ворухлива тінь.
Десь біля ніг зашурхотіла миша,
А, може, то цвіркун траву колише.
Короткий скрик – син жінки з України
Сьогодні в перший раз убив людину.
Най вовчим молоком теля поїти –
Він буде вовком між вовками вити.

Дем'ян та Горпина

Забряжчала цебром, напоїла коня,
Засюрчала травиця прим'ята.
Та й присіли під грушею в пахощах м'яти.
Він ласкаво її обійняв.
Сміючись, цілувала посріблені вуса,
Щоб зітерти зажуру з чола.
У коханні під серцем своїм понесла
Юний пагінчик, рідне галуззя.

Пересолено борщ від рясної роси.
Загляда у віконце калина.
Чи повернеться знов, чи прилине?
А чи втрапить в турецький ясир?

Виглядала милого довгими ночами,
Колихала сина з любими очима.
Чи не їде, чи не скаче?
Де ж ти, милий мій козаче.

Замісила у діжі. Витопила в печі.
Впала темрява з кутка хусткою на плечі.
Біле личко гаптували шовкові доріжки.
Вже сьогодні сокола зіп'ялось на ніжки.
Каже: «Мамо!» Каже: «На!»
Тягне рученята.
Вже готується весна
Зиму здоганяти.

Я й посіяла сама,
І сама косила.
Де ж то візьметься у мене
Молодеча сила?
Син вже цвьохка батіжком
Та ганяє бережком,
Про коня баского мріє,
А моя ж душа сивіє.
Вже три роки як нема
Звістки від Дем'яна.
Чи забувся він про мене,
Чи коли й спом'яне?
Я вже звикла самотою
Говорити з Богом.
Стільки років відлетіло
За круті пороги!